సమకాలీన సమస్యలపై వ్యంగ్యాస్త్రాల పరంపర!!

1

కవి అంటే..!

కవి అంటే కట్టేసి వినిపించేవాడు అని ఒక చమత్కారమయిన అర్థం. ఇప్పుడంటే కవుల మీద, కవిత్వం మీద, కవిసమ్మేళనాల మీద రకరకాల జోకులు, కార్టూనులు పేలుతున్నాయి గాని ఒక జమానాలో జనాలు కవిత్వమంటే చెవి కోసుకునేవారు. పండగలకీ, పబ్బాలకి కబ్బపఠనం ఒక ప్రధానమయిన ఆకర్షణ. ఆగస్టు 15, జనవరి 26 లాంటి జండాల పండుగలకయితే దాదాపు ప్రతి ఒక వూరిలోనూ సాయంత్రాలు కవులు సభ తీరటం ఒక ఆనవాయితీగా ఉండేదంటే ఈ కాలం కుర్రకారు నమ్ముతారో నమ్మరో మరిఆ ఇప్పుడు కూడా స్వాతంత్రదినోత్సవానికి, రిపబ్లిక్ పండగకి కనీసం ఆకాశవాణి కేంద్రాలలో కవిసమ్మేళనాలు నిర్వహిస్తున్నారు. కానీ ఎందుకో వాటికి మునుపటంత కళ ఉన్నట్లు లేదు.

మేము కళాశాలలో చదువుకునే రోజుల్లో ఉగాది, సంక్రాంతి పండుగలు వచ్చాయంటే చాలు ...ముందుగా ఎదురు చూసేది ఈ కవి సమ్మేళనాల కోసమే ఆ ఇదిగో ఈ సారి శ్రీశ్రీ గారేమీ చదువుతారో ... విశ్వనాథ గారెవరి మీదెలా విరుచుకు పడతారో, వేగుంట మోహన ప్రసాదు ఎలాంటి కవిత్వం పట్టుకొస్తారో ఆరుద్ర గారేమి చమత్కారం చేయబోతున్నారో, నారాయణ రెడ్డి గారే ఆశావహ గీతమాలపించబోతున్నారో, దాశరధిగారెవరి మీద ఏ శరమెక్కు బెట్టబోతున్నారో అనే. ఇప్పడంటే కవిత్వం ఒక సొంత ఘోషలాగయిపోయినట్లుంది కానీ గత శతాబ్దపు ఏడో దశకారంభంలో అంతకు మునుపునుంచి వస్తున్న భావ, అభ్యుదయ ధోరణులలాంటి వాటి మీద తిరుగుబాటు బావుటా ఎగరేస్తూ దిగంబరకవులన్న పేరుతో సంకలనాలు తెచ్చి కవితాలోకంలో కల్లోలం సృష్టించారు కొంత మంది ఉడుకు రక్తపు యువకులు. వేడి చల్ల బడుతుండంగా అభ్యుదయ రచయితల సంఘమని, దానితో సరిపడక శ్రీశ్రీగారి సారథ్యంలో వరవరరావు లాంటి వారు విప్లవ రచయితల సంఘమనీ ఇలా ఏదో ఒక అలజడితో ఆలోచనాపరుల సమాజాన్ని ఎప్పుడూ కుదిపి పారేస్తుండేవారు.

కాలానుగుణంగా అన్నిటిలో మార్పులు వస్తున్నట్లే కవిత్వ ధోరణులలో కూడా మార్పు అనివార్యమయింది. సాంకేతిక రంగ పురోభివృద్ధి వేగవంతమయి నూతన శతాబ్ది ఆరంభంలో సాఫ్ట్వేర్ రంగానికి అత్యవసరంగా అందించవలసిన వై టు కె వంటి సేవల మూలకంగా ఇంతకు ముందు ఎన్నడు లేనివిధంగా కొత్త కొత్త ఉపాధి అవకాశాలు అంతర్జాతీయ స్థాయిలో మన యువతకు అంది రావటంతో ఈతరం యువత ప్రాధాన్యాలు మారి పోయిన మాట నిజం. అంతకు ముందుతరం యువకులలో వున్న నిరాశ, నిస్పృహల నిప్పుల సెగలోనుంచి అప్పటి దాకా పుట్టుకొచ్చిన భావోద్వేగాల కవిత్వం స్థానంలో వైయక్తికాభివృద్ధి, జీవనవికాసానికి అవసరమయిన మార్గాల అన్వేషణల మీద ధ్యాస పెరిగిపోయింది. యువత బాహ్య దృష్టి మారిపోయింది. ఇవాళ మొత్తంగా చూసుకుంటే మన

ఆంధ్రదేశం లోని మారుమూల పల్లెలలో కూడా బడుగు బలహీన వర్గాలని మనం భావించుకుంటున్న కుటుంబాలలోని పిల్లలు కూడా అమెరికా, దుబాయిలకు వెళ్ళే విమానాల వంకే మోరెత్తి చూస్తున్న పరిస్థితి.

ఇన్ని పరిణామాల కారణంగా సామాజిక చింతన కొరవడిన కవిత్వం యువత నుంచి అంతగా రావటం తగ్గిన మాట నిజమే కానీ, ఆసక్తి కలవారు సునిశిత దృష్టితో గనక గమనించ గలిగితే ఇప్పుడు కూడా మునుపటి కన్నా పదునయిన సాహిత్యం ప్రచురింప బడుతూనే ఉంది. పీడిత వర్గాల తిరుగుబాటు తత్త్వం ప్రధాన లక్షణంగా సామాజిక అసమానతల మీద ఎ కె 47లు, జిలెటిన్ బాక్సులు దట్టించిన బాంబులవంటి రకరకాల ప్రక్రియలు ఇంతవరకు గొంతెత్తి ఎరగని కులాల, మతాల నుంచి గ్రేనేడుల్లాగా దూసుకొస్తునే ఉన్నాయి. ముఖ్యంగా వంటింటి గోడలమధ్య బిక్కు బిక్కు మంటూ కాలం గడిపిన స్త్రీమూర్తి చైతన్యవంతమయి తన వంతు వాటా కోసం కొంగు బిగించి మరీ దబాయించి అడగటం ఇప్పుడు కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తున్న కొత్త దృశ్యం. ఇంత చైతన్యం ఒక వైపు రగులుతున్నా మొత్తం ఒక్క కవిత్వం రూపంలోనే దర్శనీయం కాక పోవటం ఒకటే గతానికీ, వర్తమానానికి మధ్య గల తేడా.

మళ్ళీ మొదటికొస్తే ...కవిత్వమన్నా, కవులన్నా, కవిసమ్మేళనాలన్నా గతంలో లాగా జనం పట్టించుకోక పోవటానికి ప్రపంచీకరణ ప్రభావంతో జన అభిరుచుల్లో వస్తున్న పరిణామాలు ఒక కారణం కాగా... సాధారణ జనాలని అలరించే పాటి చేవ గల సాహిత్యం కవిత్వంలో కూడా తగ్గటం ఇంకో కారణంగా చెప్పుకోవచ్చు. రాశి తగ్గి వుండవచ్చేమో గాని రాస్తున్న వారిలో వాసి మాత్రం మునుపటికన్నా మరింత పదును తేలిందన్న మాట వాస్తవం. ఒక వంక చైతన్య ధార అంత తీవ్రంగా ప్రవహిస్తుంటే మరో వంక పిల్లసెలయేళ్ళ గలగలలు మీద నుంచి వచ్చే గాలులతో మనసు ఉల్లాస పడటమనేది అప్పుడూ వుంది ...ఇప్పుడూవుంది. అలాంటి పిల్ల గాలులను పలకరించుకోవటమే ఇప్పుడీ వ్యాసం ప్రధాన లక్ష్యం. మడిసన్న వాడికి కూస్తంత కలాపోసన కూడా వుండద్దూఆ ...లేకపోతే మడిసికీ గొడ్డుకి తేడ ఏటుంటాది?`-అంటాడు కదా ముత్యాలముగ్గులో రావు గోపాలరావు. అదిగో సరిగ్గా ఆ ఫిలాసఫీనే వంట బట్టించుకుని ఈసారికిలా ఏదో మనమూ కూసింత కలాపోసనేదో చెయ్యాలనే వుద్దేశంతో మనకు తెలిసిన ఓ నాలుగు సరదా పద్యాలు... మరీ అరిగిపోయినవని నేననుకున్నవి మినహాయించి ఒక అరడజను తక్కువ కాకుండా చెప్పాలనే ఈ పని పెట్టుకున్నది .

ఇచ్చేవాడి చేయి పైన, పుచ్చుకోనేవాడి చెయ్యి క్రింద వుండటం సహజమే ఒక్క వక్క పొడి దానం చేసేవాడి విషయంలో మాత్రం దీనికి మినహాయింపుంది.ఈ విచిత్రాన్ని పసిగట్టిన ఆచార్య ఫణీంద్ర ఒక చక్కని పద్యంలో ఎలా సెలవిచ్చాడో చదవండి...సరదాగా వుంటుంది .

దాత చేయినెపుడు ధరలోన పైనుండు
పొందు వాని చేయి క్రిందనుండు
వక్కపొడి యిచ్చువాని దేమి ఖర్మమో
చేయి క్రిందనుండు చిత్రముగాను .

ఛందస్సులో పద్యాలు రాసే వారికి సామజిక స్పృహ వుండదు, రాజకీయాలతో వీరి సంబంధం మరీ ప్రవరాఖ్య వరూధినిల బంధంలాగ ఎడమొగం పెడమొగంగా ఉంటుందని సాధారణంగా మనమంతా అనుకుంటుంటాం గదాఆ అది తప్పభిప్రాయమని గుంటూరు శేషేంద్ర శర్మగారి వంటి మహాకవులు ఏ నాడో రుజువు చేసారు. సాంప్రదాయ కవిత్వాన్ని అభిమానించే రోజులలో కూడా వారి దృష్టి మన ఎన్నికలతంతు మీద నుంచి తప్పుకొననే లేదు. పోలింగు లేని ఎన్నికలే విధంగా వుంటాయో వారు ఈ క్రింది పద్యంలో చేసిన వివరణ చూస్తే మీరూ నా మాట ఒప్పుకోక తప్పదు.

పోలింగు లేని ఎన్నిక

ఆలింగనము లేని అంగన పొందున్

రేలంగి లేని చిత్రము

ఏ లింగము లేని గుడియు నెందుకు మహిలో ?

మొన్నమన దేశ రాజధాని ఢిల్లీలో జరిగిన కామన్‌వెల్త్ గేముల పేరు వినంగానే ముందుగా మనకు గుర్తుకొచ్చేది మనం సాధించిన పతకాలు కాదు... సురేష్ కల్మాడి షీలాదీక్షితుల అవినీతి భాగోతం. అంతకు ముందు ఐ పీ ఎల్ లో కూడా అదే రామాయణం. ఒక్క ఆటలనేముంది.. సారాయి పాటలనేముంది ...పార్లమెంటులో ఓటింగు టైములో కూడా మంచి టైమింగ్ లో సభాపతి గారి బల్ల ముందు గాభాలుమని కనిపించిన డబ్బు మూటల వెనక కూడా ఎంత భారతం నడిచిందో మనం ఇంకా మర్చి పోలేదు. ఇంత జరిగినా ప్రపంచ దేశాలు మనల్ని చూసి నివ్వెర పోయాయే కానీ... మనకు మాత్రం చీమ కుట్టినంత కూడా బాధ కలగ లేదు. ఎందుకిలా? అని ఎప్పుడైనా ఏ పనీ పాటా లేనప్పుడు ఒక్కసారైనా కూర్చుని తీరికగా ఆలోచిస్తే గనక అసలు లోపమెక్కడుందో మరి మనకి తట్టి వుండేది. మనకంత ఓపిక, ఆసక్తి లేవంటారాఆ అదే మరి...ఛందస్సులో పద్యాలు రాసే కవులకు సామాజిక విషయాలు పట్టవని వూరికే ఆడిపోసుకుంటాం కానీ శతావధాని శ్రీ కడిమెళ్ళ వరప్రసాద్ గారు మాత్రం పాపం ఎంతో శ్రమపడి ఈ అవినీతి మూలబీజం ఎక్కడుందో కనిపెట్టేసారు. మనం నిత్యం కొలిచే దేవతామూర్తులు కూడా ముడుపుల పేరుతోనో, మొక్కుల పేరుతోనో, హుండిలో ఏదో తోచినంత ఇంత పడేయక పోతే ధర్మ దర్శనానికి కూడా నలభై ఎనిమిది గంటల పాటు ఎండలో వానలో చలికీ, చీకటికి కాచుకుంటూ నిలబడే శిక్ష వేసేస్తారు. మరి దేవుళ్ళందరూ అంతేనా అంటే ..అంతేనని కూడా అంటున్నారు శతావధానిగారు .

మోదకమ్ముల నిచ్చి మ్రొక్కు వారికి గాని

విఘ్నముల్ బాపని వేల్పొకండు

తలనీలముల నిచ్చి దర్శించిననే గాని

వరమీని పెద్ద దైవమ్మొకండు

నూరు బిందెల నీటి ధార వోసిన గాని

చల్లగా చూడని శాంతుడొకడుఆ

సృష్టి కర్తలె ఈ రీతి జెలగునాడు

కానుకల కోసమై జూచు కాలమందు

ఔరసులైన మాకు సృష్ట్యాది నుండి

సంప్రదాయము మాది లంచాల జాతి!

దేవుళ్ళను గూర్చి అలా అనుకోవటం వినటానికి బాధగా వుంది కదూ!

కాస్త సెంటిమెంట్ పక్కన పెట్టి సావధానంగా ఆలోచిస్తే అవధాని గారు చెప్పేది కూడా పూర్తిగా కొట్టి పారేసే వాదంలాగా లేదు.

సరే మాట పడింది దేవుడే కనక అది అసత్యమని రుజువు చేసుకునే పని భగవంతుడికే వదిలి పెట్టి మరి మనం ముందుకు కదులితే మంచిదేమో!

చట్ట సభల తీరుని గూర్చి మరో అవధాని శ్రీ గరికపాటి నరసింహారావు గారు తూర్పార పట్టిన తీరు కూడా మరి చూడండి!

అది యొక అడ్డుగోల సభ సభ వేదిక మీద నెన్నియో

హృదయము లేని బండలు, అవే పునరుక్తులు , ఉక్తిదోషముల్

చదవని వేద వాక్యముల్, సంస్కరణమ్ములు, మూగ మైకులున్

వదలని మైకు టైసనులు, వాయస ఘోషలు, గార్ధభార్భటుల్ !

హోహో ఆఅడ్డుగోల మైకుటైసనులు కాకిఘోష గార్ధభార్భటులు అంటూ ... లైవ్ టివి చూసినట్లు ఎంత చక్కగా వర్ణించారండి అవధాని గారు ఆ మరి సాంప్రదాయ కవులకు సామాజిక స్పృహ లేదని వాదించే వాళ్ళకు స్పృహ వుందో లేదో అని అనుమానం వస్తున్నది కదూ !

బియ్యమొక కిలో రెండు రూపికల వెలకు
అమ్ము పథకమ్ము హర్షనీయమ్మె గాని
కప్పు మూడు రూపాయలు కాఫి యగుట
కేడ్వనా నవ్వనా చెప్పవే ఉగాది

అంటూ అంత దిగాలుగా ఉగాది పండుగనాడు కూడా కవులు ఏడుస్తుంటే ఇంకా వారికి ఏ సామజిక స్పృహ లేదని ఏడిపించటం ఏమి భావ్యం? ఈ పద్యం రాసిన శ్రీ మల్లవరపు జాన్‌గారు మరి నేటి పద్య కవే కదా!

ఇలా చెప్పుకుంటూ పోతుంటే మన ప్రాచీన సాహిత్యాన్నభిమానించి రాసే అధునాతన కవోత్తముల సామాజిక స్పృహ మీద చేంతాడంత వ్యాసం రాసుకుంటూ పోవచ్చు కానీ ఎంత చేంతాడు కయినా లక్ష్యం నీటి పార అందే వరకే గదాఆ మనమా కార్యం ఈ పాటికే సాధించాము కనక ...ఇంకొక్క పద్యం ముక్తాయింపుగా చెప్పుకుని మరింక మంగళం పాడేసుకుంటే శుభకరంగా వుంటుంది.

ఇవాళ అందర్నీ పీడించే ఏకైక సమస్య బందులు.

రాబందులకన్నా బందులకే ఎక్కువగా బెదిరి పోతున్నారు నేటి జనాలు. వేళకి ఇంటి నుంచి బయలు దేరటం వరకే మన చేతులో వుంటుంది. సమయానికి ఆఫీసుకి చేరాలంటే అంతకు ముందు రోజు బొట్టు చినుకు కూడా పడకుండా వుండాలి ...ఏ నాయకుడు మనమెళ్ళే దారిగుండా పోకుండా వుండాలి...వూళ్ళో ఈ వుత్సవాలు జరగకుండా వుండాలి...అన్నింటి కన్నా ముఖ్యం ఎవరూ ఏ బందు పిలుపు ఇవ్వకుండా వుండాలి. ముందు మూడు జరగటం ఎప్పుడయినా సంభావమేమో గాని... నాలుగోది వుందే ..బందు ..అది మాత్రం వారంలో కనీసం మూడు నాలుగు సార్లైనా జరగకుండా దేవుడే కాదు ఢిల్లీలో వుండే సోనియమ్మ కూడా చేయలేదు. వ్యవహారాన్నంతా చూస్తున్న ఓ కవిగారికి కడుపు మండి పోయినట్లుంది ...ఒక పద్యంలో నిప్పులు కక్కేసారు. మరి ఏ కవైనా పాపం అంతకు మించి ఏం చెయ్యగలడు!

బందట మంత్రి తుమ్మిన, విపక్షపు నాయకురాలు చచ్చినన్
బందట, బందిపోటు మెడ బట్టిన, కొట్టిన, జైలు నెట్టినన్
బందట, నోరు చేయి గలవారల కడ్డు నిల్పినన్
బందట, ఇందులో ప్రథమ ఘట్టము భారత జాతిది ఈశ్వరా !

ఇవన్నీ సామజిక స్పృహను తెలిపే సాంప్రదాయ సాహిత్యం కాదా!

ముందులో చెప్పినట్లు కవి అనేవాడు ఎవరో గిట్టని వాడు అన్నట్లు ఒక్క కట్టేసి వినిపించేవాడే కాదు సుమండీఆ... మహాకవి శ్రీ శ్రీ గారు చెప్పినట్లు కష్టజీవికి ముందూ వెనకా వుండేవాడు కూడా. జనాల కష్టాలని కమనీయంగా వినిపించేవాడు కూడాను ... ఇదిగో ఇలాగా!

కవుల సంసారిక స్పృహను గూర్చి మరో సందర్భంలో సరదాగా చెప్పుకుందాం. ప్రస్తుతానికి స్వస్తి.

Post your comments